

TEMAT ; MITYZACJA RZECZYWISTOŚCI W SKLEPACH CYNAMONOWYCH

PROSZĘ ZAPOZNAĆ SIĘ Z PONIŻSZĄ NOTATKĄ I ZROBIĆ NA ICH PODSTAWIE SWOJĄ UWAGĄ!!!! ZE SKLEPÓW CYNAMONOWYCH BĘDZIEMY PISAĆ SPRAWDZIAN – O TERMINIE PO INFORMUJĘ

JEŻELI W TREŚCI NOTATKI NIE MA INFORMACJI BY MI JĄ ODSYŁAĆ TO NIE RÓBCIE TEGO PROSZĘ, TO CO BĘDZIE NA OCENĘ TO BĘDZIE ZAZNACZONE, ŻE JEST WŁAŚNIE NA OCENĘ I WTEDY ODSYŁAJCIE :)

jeżeli chcecie wiedzieć więcej :

https://is.muni.cz/el/1421/podzim2015/PJ_94/um/Bruno_Schulz_Mityzacja_rzeczywistosci.pdf

Proza Brunona Schulza znacząco wyróżnia się na tle realistyczno-psychologicznej twórczości lat dwudziestych i trzydziestych XX wieku. Jedną z jej cech charakterystycznych jest brak określonej rodzajowości gatunkowej. Cykle opowiadań Schulza opierają się na fantastycznych konstrukcjach, w których formy prozatorskie przeplatają się z poezją, tworząc rozmaite wariacje na temat domu rodzinnego, sklepów, rodziny i mieszkańców miasteczka, pracy i świąt. Pisarz kreuje świat przepelniony barwami, dźwiękami i zapachami, przypominający krótkotrwały i nierealny sen. Mistrzostwo warsztatu pisarskiego Schulza polega na powiązaniu zabiegów mitotwórczych z wyrazistymi odniesieniami do mitologii antycznej, biblijnej oraz wyobrażeń archetypowych, zakorzenionych w kulturze od wieków. Do pierwotnych obrazów-znaczeń dopisuje kolejne, zestawiając życie wykreowanego przez siebie bohatera w mitologię. W ten sposób, poprzez odczytanie na nowo pewnych zjawisk, tworzy zupełnie nowe.

Mit odegrał ogromne znaczenie w twórczości Schulza. Według jego założeń mit jest „pewną historią, fabułą, w której początki gubią się w pomroce dziejów, a tradycja motywów mitycznych nie ma dnia, to znaczy szukając ich źródeł można cofać się w czasie w nieskończoność”. Dzięki pewnym czynnikom, takim jak względnie stały porządek wewnętrznych relacji i jednoczesna wymiennność pewnych elementów, mit może funkcjonować w różnych czasach i kulturach, zachowując swą tożsamość. W swoich utworach Bruno Schulz wykorzystywał mity, pochodzące z różnych epok kulturowych, tworząc z nich swoiste mitologiczne kostiumy, z których kreował elementy świata przedstawionego. Wychodził z założenia, że świat jest stale „umityczniany”, a wszelkie idee, język i pojęcia pochodzą właśnie z mitów. Również poezję traktował jako mitologizowanie, dążące do odtworzenia mitów o świecie. W utworach wykorzystywał mitologiczne wzorce fabularne, przemiany ludzi w zwierzęta, postacie mitologiczne, za pomocą których powoływał do życia nowe, lokalne mitologie, aby w ten sposób ocalić pewne wartości, ludzi i miejsca, które czynił podmiotem swojej twórczości. Mityzacja rzeczywistości była dla pisarza sposobem na nowe podejście do tradycyjnego myślenia mitycznego i próbą stworzenia zupełnie nowej, opozycyjnej mitologii w procesie budowania mitu o świecie. Schulz twierdził, że wszystkie współczesne pojęcia i określenia są dalekimi pochodnymi mitów i dawnych historii, a wszelkie idee pochodzą z mitologii, choć z biegiem lat zostały przeobrażone i okaleczone.

Schulzowska koncepcja mityzacji rzeczywistości była sposobem na „odczarowanie świata”, w którym wszystko było zanadto skomplikowane i wymagało zwrotu ku przeszłości. W przeszłości bowiem odnaleźć można było autentyczny mit, z którego wyrastał rodowód ludzkości, zatracony w procesie zmieniania się i kształtowania

współczesnej kultury. W swoich dziełach pisarz starał się odszukać więź łączącą współczesność z mitycznym rodowodem, nadając mu charakter indywidualny i biograficzny, co uwidacznia się w całej jego twórczości.

Ważnym elementem mityzacji rzeczywistości w prozie Schulza jest powrót do czasów dzieciństwa. W dzieciństwie dostrzegał źródło ukształtowania natury człowieka, który w procesie dorastania i pozyskiwania świadomości historycznej zatracił możliwość powrotu do czasów mitycznych. W dziecięcym percypowaniu świata pisarz dostrzegał możliwość ponownego odkrywania mitów. Dlatego też dzieciństwo było przez niego czasem wyidealizowanym, do którego mógł powracać w swoich utworach. To z kolei narzucało sztuce rolę wyjątkowo i doniosłą – rolę powtórnego zaczarowania świata, wyrwania go z monotonii i nudy, uzupełnienia go o utracone sensory. Istotną rolę w kreowaniu tego magicznego świata przypisywał poezji, która była dla niego „krótkimi spięciami sensu między słowami, raptowną regeneracją pierwotnych mitów”.

Polecenie: w jaki sposób na poniższym obrazie ukazano deformację rzeczywistości? Napisz w minimum 10 zdaniach.